

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 55 Az 93/2005 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2005, č. j. OAM-461/VL-07-ZA05-2005. Tímto rozhodnutím byla její žádost o udělení azylu zamítnuta pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo

rozhodnuto, že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V příloze ke kasační stížnosti stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů.

V žalobě, která směřovala proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu, stěžovatelka v obecné rovině brojila proti neudělení azylu a namítala porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Požadovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V doplnění žaloby ze dne 30. 5. 2006 uvedla, že důvodem, pro který byla nucena opustit Ruskou federaci (a to spolu se svým synem – A. M., nar. X) byla zejména skutečnost, že její syn nebyl s ohledem na zdravotní stav schopen vykonávat základní vojenskou službu, nicméně vojenská správa tyto důvody nezohlednila. Syn by byl nucen sloužit v armádě v nelidských a ponižujících podmínkách, měla obavy o jeho zdraví a život. Sama měla vážné problémy se svým sousedem – policistou. Byla toho názoru, že jí a jejímu synovi měl žalovaný udělit azyl podle § 12, resp. § 14 zákona o azylu, popř. měl dospět k závěru, že ona se synem splňovali podmínky pro vyslovení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. K povaze svého pronásledování odkázala na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, UNHCR, a poukázala na její čl. 53, se zdůrazněním, že různá opatření, která ještě sama o sobě nepředstavují pronásledování (např. různé formy diskriminace), mohou určitý efekt vyvolat ve svém součtu na „kumulativním základě“. S ohledem na uvedené navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby soud spojil věci vedené pod sp. zn. 55 Az 93/2005, (žalobkyně V. M.) a sp. zn. 55 Az 92/2005, (žalobce A. M.) ke společnému projednání ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s odůvodněním, že jsou rodina a podané žaloby směřují proti rozhodnutím žalovaného ve věci azylu, která spolu skutkově souvisejí.

V napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Brně, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, ani podmínky pro vyslovení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž namítá naplnění důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jmenovitě nesouhlasí s tím, že v rámci hodnocení podmínek § 91 zákona o azylu krajský soud potvrdil rozhodnutí žalovaného s tím, že stěžovatelka v žalobě neuváděla žádné skutečnosti, na jejichž základě by se mohlo dovodit, že se na její osobu vztahuje překážka vycestování. Namítá, že tyto skutečnosti uváděla v doplnění žaloby. Dále uvádí, že se domnívá, že krajský soud pochybil především tím, že nespojil ke společnému projednávání ve smyslu § 39 s. ř. s. její a synovu žalobu, o což žádala v podání ze dne 30. 5. 2006. Důvody její žádosti o udělení azylu se ve velké míře váží na důvody žádosti jejího syna, přesto se krajský soud

k žádosti o spojení věcí vůbec nevyjádřil. Žalobě jejího syna bylo vyhověno, v jejím případě bylo rozhodnuto v neprospěch. Domnívá se, že nespojení věcí ke společnému projednání mohlo být vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na uvedené navrhuje, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně ustanovil stěžovatelce usnesením ze dne 6. 10. 2006, č. j. 59 Az 93/2005 - 57, k zastupování v řízení o kasační stížnosti, JUDr. Pěvu Skýbovou, advokátku, se sídlem nám. 28. října 17, Brno.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti považuje za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost buď pro neodstraněnou vadu podání (absentuje adresa pro doručování) odmítnout, nebo jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná. Stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda byly v předchozím řízení dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal.

Ze souvislostí formulace námitky stěžovatelky vyplývá, že namítané důvody kasační stížnosti stěžovatelka spojuje především s tou částí řízení, která se týkala posouzení existence překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V námitce, že správní orgán měl na případ stěžovatelky vztáhnout překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu tak spočívá těžiště kasační stížnosti.

Podle § 28 zákona o azylu *pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91).*

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu :

Povinnost ukončit pobyt neplatí,

a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat

- 1. do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo*
- 2. do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo*
- 3. do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo*

b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo

c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Nejvyšší správní soud za této situace sdílí názor Krajského soudu v Brně, že obavy uváděné stěžovatelkou nejsou nejen důvodem pro poskytnutí azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, jak soud obsáhle odůvodnil v napadeném rozsudku, ale stejně tak nejsou ani důvodem pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, podle něhož překážku vycestování tvoří pouze výše uvedené okolnosti. Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud nezohlednil její důvody, uvedené v doplnění žaloby ze dne 30. 5. 2006, pak Nejvyšší správní soud nemůže se stěžovatelkou souhlasit. Naopak z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud s těmito námitkami, které v podstatě rekapitulovaly obsah toho, co stěžovatelka uváděla již ve správním řízení, vypořádal. Totéž platí ve vztahu k námitce, spočívající v citaci z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, UNHCR, kterou však nedoplnila uvedením žádného konkrétního opatření, které vůči ní mělo být v zemi původu použito. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že žádná z podmínek, na které zákon o azylu v § 91 váže vyslovení překážky vycestování (tj. kdyby byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeby jejího věku a stupně samostatnosti), v jejím případě dána nebyla, takové podmínky nebyly proto ani shledány a ostatně stěžovatelka je ani netvrdila. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nelze souhlasit s přesvědčením stěžovatelky uvedeným v kasační stížnosti, totiž s tím, že existovaly

důvody pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Za této situace nutno konstatovat, že postupem správního orgánu ani soudu nebyla zkrácena stěžovatelčina práva.

Pokud jde o námitku, že krajský soud pochybil především tím, že nespojil ke společnému projednávání ve smyslu § 39 s. ř. s. její a synovu žalobu, o což žádala v podání ze dne 30. 5. 2006, k té Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že spojení věcí k návrhu účastníka řízení není nárokové. Spojení věcí závisí na uvážení předsedy senátu a to s ohledem na skutečnost, zda a nakolik naplňuje důvody pro případné spojení věcí.

Podle § 39 odst. 1 s. ř. s.: *Samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.* V posuzované věci stěžovatelka namítala, že syn nebyl s ohledem na zdravotní stav schopen vykonávat základní vojenskou službu, nicméně vojenská správa tyto důvody nezohlednila. Syn by byl nucen sloužit v armádě v nelidských a ponižujících podmínkách, měla obavy o jeho zdraví a život. Stěžovatelka sama potom měla vážné problémy se svým sousedem – policistou. Spojení věcí navrhovala s odůvodněním, že „jsou rodina a podané žaloby směřují proti rozhodnutí žalovaného ve věci azylu, která spolu skutkově souvisejí“.

Pro účely posouzení související námitky, že žalobě syna stěžovatelky bylo vyhověno, a stěžovatelce nikoliv, když se důvody její žádosti o udělení azylu se ve velké míře váží na důvody žádosti syna, si Nejvyšší správní soud vyžádal spis Krajského soudu v Brně, sp. zn. 55 Az 92/2005, ve věci žalobce: A. M., nar. X, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2005, č. j. OAM-426/VL-07-ZA05-2005, o neudělení azylu. Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud v rozsudku, jímž vyhověl žalobě syna stěžovatelky souhlasil se závěrem žalovaného správního orgánu, vysloveným ve vztahu k § 12 zákona o azylu, neboť se žalobce snažil vyhnout výkonu základní vojenské služby nikoliv pro reálně projevené politické přesvědčení nebo náboženství, ale ze zdravotních důvodů a námitky žalobce zde nejsou důvodné. Na druhé straně krajský soud konstatoval, že důvodné jsou námitky žalobce v rozsahu části výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud v Brně je toho názoru, že k řádnému posouzení, zda se u žalobce nejedná o důvod zvláštního zřetele hodný, je třeba posoudit zdravotní stav žalobce a podle potřeby si vyžádat i další zprávy o jeho zdravotním stavu. Krajský soud dále shledal důvodné i námitky žalobce ve vztahu k výroku o nevztažení překážky vycestování. Uvedl, že žalobce není ohrožen některým jednáním uvedeným v § 91 odst. 1 bod 1 zákona o azylu, avšak ve vztahu k § 91 odst. 1 bod 2 se ztotožnil s námitkami žalobce, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tím, zda žalobce z důvodů svého jednání v zemi původu není ohrožen jednáním uvedeným v tomto ustanovení. Žalovaný se nezabýval podmínkami výkonu základní vojenské služby v zemi původu, nehodnotil skutečnost, že lze předpokládat, že po případném návratu do země původu by žalobce byl povolán k výkonu základní vojenské služby, a také se nezabýval tím, jaký postih by žalobci hrozil v případě nenastoupení výkonu základní vojenské služby, je-li tento postih reálný, a zda by pak nemohly být splněny podmínky § 91 odst. 1 bod 2 zákona o azylu. Pro úplnost nutno konstatovat, že žalovaný již znovu o žádosti syna stěžovatelky rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 4. 4. 2007, č. j. OAM-462/VL-07-ZA05-R2-2003, jímž rozhodl tak,

že se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 26. 9. 2007, č. j. 58 Az 14/2007 – 47, opět zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu v podstatě z toho důvodu, že se správní orgán neřídil v tomto ohledu důsledně právním názorem Krajského soudu v Brně, vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku ohledně potřeby a rozsahu dalšího dokazování.

Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší posuzovat a přezkoumávat tento rozsudek krajského soudu, neboť není předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti stěžovatelky. Nejvyšší správní soud toliko konstatuje, že dovolává-li se stěžovatelka souvislostí důvodů své žádosti s důvody žádosti jejího syna, soud s ohledem na právě uvedené nemůže tuto námitku považovat za důvodnou. Důvody, resp. námitky, pro které krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu synovi stěžovatelky, jsou důvody, které se váží výlučně k jeho postavení, a tyto nelze jakkoliv zohledňovat v případě posuzování důvodnosti o udělení, resp. neudělení, azylu samotné stěžovatelce. Důvody pro udělení azylu u jednotlivých rodinných příslušníků je nutno ve smyslu zákona o azylu posuzovat samostatně ve vztahu ke každému jednotlivému žadateli. Výjimkou jsou jen případy udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, kdy přichází v úvahu udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, přičemž v případech vztahů rodiče a dítěte pro udělení azylu stanoveno, lze azyl udělit buďto svobodnému dítěti azylanta mladšímu 18 let, nebo rodiči azylanta mladšího 18 let, o což však v posuzované věci nešlo.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že z uvedeného je zřejmé, že v době rozhodování o udělení azylu uplatnění režimu udělení azylu za účelem sloučení rodiny nepřicházelo u stěžovatelky v úvahu, neboť nejen že synovi stěžovatelky azyl udělen nebyl, ale současně nebyla splněna ani podmínka, že v době, kdy bylo ve věci stěžovatelky žalovaným rozhodováno, byl její syn mladší 18 let.

Tím spíše ani pro případ, že by eventuálně byl v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu ve věci žádosti o udělení azylu synovi stěžovatelky azyl udělen, by tato skutečnost nemohla být jako důvod pro udělení azylu stěžovatelce, ve smyslu § 13 zákona o azylu, zohledněna, neboť syn stěžovatelky má již t. č. více než 20 roků.

Ze všeho shora uvedeného podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že důvody pro spojení věcí dány nebyly, neboť v případě stěžovatelky a jejího syna společně prezentované důvody odchodu ze země byly důvody relevantními pro posouzení podmínek pro udělení azylu toliko ve vztahu k postavení syna stěžovatelky, a nikoliv již ve vztahu k postavení stěžovatelky samotné. Ve vztahu ke stěžovatelce šlo v případě obav z nástupu a výkonu základní vojenské služby syna, jakož i obav z důsledků případného návratu syna do země původu, nikoliv o přímé možné dopady, ale toliko o možné dopady zprostředkované. Na tyto situace však zákon o azylu svými režimy ochrany nedopadá a ani nemíří.

Krajský soud v Brně se také v odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku výslovně k obavám z budoucího nástupu syna stěžovatelky k výkonu základní vojenské služby vyjádřil, avšak neshledal, že by tato stěžovatelkou uváděná „hrozba“ byla důvodnou pro udělení azylu stěžovatelce, stejně jako pro rozhodnutí o překážce vycestování, opět ve vztahu ke stěžovatelce. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ze strany Krajského soudu Brně plně ztotožňuje. Stěžovatelka jako stěžejní námitku v kasační stížnosti uvedla nesouhlas s tím, jak bylo ve vztahu k ní rozhodnuto o překážce vycestování. V návaznosti na zjištěný obsah odůvodnění rozsudku krajského soudu ve věci žaloby syna stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k pochybením, která krajský soud vytýká rozhodnutí žalovaného ve vztahu k otázce překážek vycestování syna stěžovatelky, lze mít za zcela zřejmé, že u stěžovatelky již z povahy věci nemůže jít o shodné důvody, resp. překážky jako u jejího syna. Výkon základní vojenské služby je osobní povinnost. V posuzované věci by tak povinnost k nástupu výkonu této služby v případě návratu do země původu logicky mohla příp. dopadnout jen na syna stěžovatelky a nikoliv na stěžovatelku samotnou, a stejně tak i případné následky nenastoupení k výkonu této služby by mohly dopadnout jen na brance samotného.

Nejvyšší správní soud přitom musí dát za pravdu stěžovatelce v tom, že se krajský soud ve svém rozhodnutí výslovně k návrhu na spojení věcí nevyjádřil. Za situace, kdy však krajský soud zcela zřetelně, a podle názoru Nejvyššího správního soudu plně v souladu se zákonem, vyložil, že obavy z budoucího nástupu syna stěžovatelky k výkonu základní vojenské služby nejsou důvodné nejen pro udělení azylu stěžovatelce, ale ani pro rozhodnutí o překážce jejího vycestování, a kdy Nejvyšší správní soud současně ani z vyžádaného spisu nezjistil, že důvody, pro které krajský soud zrušil rozhodnutí ve věci neudělení azylu synovi stěžovatelky, by byly současně rozhodné také pro posouzení postavení stěžovatelky, nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit s tím, že by tato vada řízení mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelky, JUDr. Pěva Skýbová, advokátka, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2400 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 2100 Kč - § 11 odst. 1 b/,, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (á 300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky), k čemuž je třeba přičíst zvýšení ve výši 456 Kč, neboť

zástupkyně stěžovatelky doložil, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, která činí 19 % z částky 2400 Kč, tj. 456 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu